

hertil yderligere føjes, at der udtrykkelig bemærkes, at Folkeforbundsraadet ved denne Lejlighed skal træffe sine Beslutninger med simpel Majoritet, skulde man vel tro, at en Overgang fra den interallierede Militærkommissions Kontrol til en international Kontrol, og ovenikøbet en meget begrænset Kontrol under Forbundsraadet, vil være et Fremskridt henimod en Afspænding af de internationale Forhold paa dette Omraade. Lad saa dette Skridt være nok saa ringe og lille, det vil dog, forekommer det mig, være et Fremskridt, at der træder en Organisation paa videre Basis, en mere international Basis, i Stedet for den rene Sejrherreorganisation, der hidtil har bestridt dette Hverv, der ifølge Versailles-traktatens øvrige Bestemmelser er overdraget den interallierede militære Kontrolkommission. Jeg tror ogsaa, at ude i de andre Stater føler man det, der foregaar paa dette Omraade, saaledes som jeg vurderer det her, selv om man ingenlunde er blind for, at det er en yderst vanskelig og ubehagelig Opgave, der her tilfalder Forbundsraadet og de Stater, der er repræsenteret i det.

Men, som sagt, det ærede Medlem stiller den Afrustning, som man fra den høje Regerings Side tilsigter, i Modsætning til alle de uærlige Bestræbelser, der har fundet deres Udtryk i Fredstraktaterne og vedvarende finder deres Udtryk i saadanne Foranstaltninger som dem, man nu tilsigter fra Folkeforbundets Side. Jeg kan ikke lægge Skjul paa, at det ærede Medlems Udtalelser ved denne Lejlighed i nogen Grad overrasker mig. Jeg hører ikke til dem, der mener, at man i Tide og Utide skal minde en politisk Modstander om Udtalelser, han har fremsat ved denne eller hin Lejlighed, og som ligger flere Aar tilbage i Tiden; jeg hører ikke til dem, der mener, at det er utilladeligt i det politiske Liv at skifte Standpunkt og Opfattelse ogsaa i store Spørgsmaal, naar de Forhold, der foreligger, er ganske andre end de, der forelaa paa det Tidspunkt, hvor man gav Udtryk for en noget anden Opfattelse. Jeg synes, at denne Maade at benytte tidligere Udtalelser fra politiske Modstandere paa ikke vidner om videre Respekt for Udviklingens Lov, der ogsaa har sin Betydning i det politiske Liv. Men jeg kan alligevel ikke skjule, at jeg er i nogen Grad forbavset over en saa stor Forandring i det ærede Medlems Opfattelse, naar jeg tænker paa hans Udtalelser her i Salen for to Aar siden, da, saa vidt jeg ved, de ydre politiske Forhold ikke var synderlig forskellige fra de nuværende, og da vi i alt

væsentligt stod overfor det samme Afrustningsforslag fra den daværende socialdemokratiske Oppositions Side som det, der nu er fremsat af Socialdemokratiet som Regering.

Nu for nogle Dage siden talte det ærede Medlem om det Fremskridt i Ærlighed overfor Forholdet mellem Danmark og Tyskland, som dette Forslag repræsenterede, og at han ikke kunde andet end sympatisere med et saadant ærligt Forslag, og han sluttede med at sige: Derfor siger jeg endnu en Gang: jeg sympatiserer med dette Forslag. Man maa formentlig forstaa det ærede Medlems Udtalelser saaledes, at han gennem sin Stemme her i Salen ud fra disse Grundbetragtninger vil give sin Tilslutning til det Forslag, som her er fremsat af den høje Regering, og det vil selvfølgelig være en ikke uinteressant Gevinst, som den høje Regering vil kunne stryge ved denne Lejlighed.

Men for to Aar siden udtalte det ærede Medlem her i Salen følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse efter Rigsdagstidende — det var ved Forhandlingerne i Folketinget den 17. Maj 1922 —: „Nu til Slut: De vil vide min Stilling til disse Love“ — altsaa den daværende Venstreregerings militære Forslag, til det radikale Forslag og til det socialdemokratiske Afrustningsforslag. „Oprindelig tænkte jeg, at jeg vilde stemme for en fuldstændig Afrustning, men da jeg aldrig vilde gøre det, naar det vedkom mit eget Folk, har jeg sagt, at det er dog vel rigtigst, at jeg holder mig tilbage i disse Spørgsmaal, hvor jeg ikke kan tage Stilling med mit Hjerte. Det vil altsaa sige, at jeg ikke ønsker at medvirke ved Afgørelsen af disse Lovforslag undtagen for saa vidt, at jeg med Ønsket om et godt Forhold mellem Danmark og Tyskland paa det bestemteste fraraader at gruppere Tropsedelene saaledes, som man har tænkt.“

Det er jo en ikke ringe Forandring, der her er foregaaet i det ærede Medlems Standpunkt, og selv om jeg har megen Sympati for den Tanke, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard forleden fandt et saa saare veltalende Udtryk for, at gode Mennesker plejer ikke at forstyrre Vorherres Skabninger, naar de er i Færd med at skifte Ham, saa vilde det alligevel være yderst interessant at høre en nærmere Motivering fra det ærede Medlem Hr. Schmidts Side. Naar han forventelig forlanger Ordet ved første Behandling af de saakaldte Afrustningsforslag, tør vi forhaabentlig vente en virkelig indgaaende Motivering af, hvad det er, der nu saa fuldkommen forandrer hans